

Jakub Nvota – Michaela Doleželová – Vladimír Fekar

Srdce krásné, slivovice plné

*tragikomická kabaretní flaška, aneb
Paříž má absinth a my slivovicu*

Účinkují:

Vojtěch, textař

Karel, kousek jeho duše

M.Dea Rettigová

Rozhlasová moderátorka

Jitka z Pardubic

Magdaléna, děvče

On (Jozef), muž z publika

Ona (Maruška), žena z publika

Vlasta, Vojtěchova druhá žena

Jolana Weiss, manažerka

Sophia, krása i zklamání

Klavírista

Hlášení v rádiu

těž zjevení různá zo slivovice pocházející

Malíř

Obraz I.

/Bílý prázdný prostor. Tma v hledišti, světlo na jevišti. On – Vojtěch – básník stojí ve středu jeviště a v ruce má tašku s nákupem. Oni – diváci sedí u stolů v hledišti. Básník se dívá a je velmi nervózní. Zní otravný tón. Básník stojí a potí se. Prostor je bílý. V jedné chvíli se nadýchne a zapne diktafon./

Vojtěch: 4.10. svátek má František. Svobodně jsem se rozhodl být jiný. Změním ve svém životě úplně všechno.../přeruší nahrávku, přetočí a začne znovu/ 4.10. svátek má František. Svobodně jsem se rozhodl být jiný. Nebudu pít! Podle teorie věčného štěstí je zřejmé, že vnitřní krása, se odráží ve vnějším vzhledu, zatímco vnější vzhled člověka (lidově krása) reprezentuje jeho vnitřní krásu. Je statisticky dokázáno, že lidé se sklonem k manikúře a pedikúře páchají o 37 % méně sebevražd, lidé, kteří se pravidelně starají o své obočí, většinou nepociťují příznaky schizofrenie, pravidelné holení (i v intimních partiích) je znamením vyrovnaného jedince, který se čistí fyzicky, ale i psychicky. Základem stabilní psychiky je relax v podobě milých manuálních činností jakou je například vaření.

/Složí nákup, zhluboka se nadýchne a zapne rádio – ozve se časové znamení./

Moderátorka: Vážení posluchači, máme tady jedenáct hodin a to v našem rádiu znamená jenom jedno jediné! Připravte si své kuchyňské náčiní, protože už za malou chvíli předám slovo naší strážkyni receptů, odpůrkyni glutamátů a královně přísad Majdě Dee Rettigové se kterou dnes budete vařit, snad to můžu prozradit, právě švestkové knedlíky.

/Krátká písnička, poté přichází džingl a s ním slovní MDR./

MDR: Ať nežeru, aneb vaříme s Majdou Dee Rettigovou! Drazí, moji hladoví, zase tu máme čas oběda a vy už určitě netrpělivě čekáte, co jsem si pro vás na dnešek připravila. Protože je dnes čtvrtek, ostatně jako každý týden, přijdou si na své především milovníci sladkostí. Právě švestkové knedlíky! Začneme pěkně od začátku. Najděte kuchyň...čekám...a teď se pěkně rozhlédněte...no, jo – ono by to chtělo vymalovat...tak dál, najděte vhodnou pracovní plochu, na kterou si vyskládejte všechny potřebné ingredience, abyste je měli hezky po ruce – člověk musí vědět, kam šáhnout...diktuji: tvaroh, mouka, vejce, cukr, máslo, sůl, mléko, švestky a prášek do pečiva. A teď příslušná gramáž: 250g, 300g, 2 menší, 50g, špetka, 8,5g, ½ šálku a jedna lžička. Na posypání je nejlepší mletý mák, ale znám barbary, kteří sypou i Grankem...a co teď? Změklé máslo utřeme s vejci a cukrem...utíráme, utíráme...utíráme, ať se práší za kočárem, ať se kočky pudrujou...když jsme vytřeli, pardon – utřeli, vmícháme tvaroh. Tvaroh a mouku smíchanou s práškem do pečiva. Jde vám to báječně! Přidáme mléko a hněteme vláčné husté těsto. A hněteme...pořád hněteme. V takovéhle chvíli si vždycky vzpomenu, jak hnětla už moje babička. Byli jsme chudí na mouku nebylo, ale babička

presto hnětla, hnětla...promiňte, že pláču, což mi připomíná, že musíme do těsta přidat špetku soli a nechat chvíli odstát. Zatímco těsto odpočívá, my si pustíme písničku. */Krátká písnička./* Těsto si odpočalo a teď už to půjde rychle. Z těsta naděláme válečky o průměru 3 cm, odkrajujeme dílky, kterými obalujeme švestky, připravené knedlíky vhadzujeme do vařící vody, promícháme vařečkou od dna, vaříme osm minut, na talíři knedlíky překrojíme, posypeme a servírujeme! Věřím, že jste všechno v pohodě zvládli a mě nezbyvá nic jiného než říct obvyklé: ať nežeru a dobrou chuť!

/Krátká písnička./

/Vojtěch se celou dobu marně snažil plnit pokyny, zhruba v polovině to vzdal, vytáhl si flašku a celou ji vypil, po celém jevišti je rozsypaná mouka. Vojtěch sedí na židli úplně opilý./

Obraz II.

Vojtech dorazí posledné kvapky z fľaše slivovice. Poslednej sa nechce. Vojtech sa všemožne snaží dostať ju von. Nakoniec sa mu to podarí. Kvapka padne a cinkne to. Kvapka si začne žiť svojím životom. Lieta po izbe a odráža sa od stien.

Zjeví sa Karel. Nevíme ako. Skrátka je tu. Je to pekné zjavenie. Ale zatiaľ vôbec nevieme, čo sa bude ďalej diať.

Vojtěch Co tu chceš...

Karel Přinesl jsem ti lístek do filharmonie... Ty jsi vařil?

Vojtěch To je lístek od šatny?

Karel Nevím. Dostal jsem ho v potravinách. Ke třem salámům dávají jednu filharmonii.

Vojtěch To ne, tak tohleto ne... kamaráde, tohle jsme si nedohodli...

Karel Kde máš kabát? Ty jsi opravdu vařil?

Vojtěch Jak jsi přišel, tak taky půjdeš! Nemusím se ti dívat do očí, stačí když to řeknu! Zmizni!

Karel Máš tu velmi přetopeno.

Vojtěch Je tu zima... a víc už se s tebou nebavím.

Karel Otevřu okno, jinak se udusíme. Chceš noviny?

Vojtěch Čteš noviny? Odkdy?

Karel Odteďka. V obci Kohoutkov tragicky zahynul asi čtyřicetiletý muž.

Vojtěch Cože?

Karel Puklo mu srdce. Ráno se probudil, podíval se na sebe do kýblu s vodou...

Vojtěch To neměl zrcadlo?

Karel Měl. Ale už se tam roky nedíval... bylo mu to jedno. Tak tedy. Podíval se do kýblu, udělal si praženou kávu.

Vojtěch Fuj...

Karel Ale jemu chutnala.

Vojtěch A co bylo pak? To tam nepíšou?

Karel Ne. Je to jenom malý regionální deník. Prý odešel do sklepa a to je všechno...

Vojtěch Tam ho našli?

Karel Nikdy ho už nenašli. Nadobro zmizel. Káva na sporáku vyvřela, byla by uhasila plyn a nepochybně by došlo k tragédii, ale naštěstí tam právě vešla jedna žena a všechno zachránila.

Vojtěch Co tam chtěla?

Karel Proč se pořád ptáš, tak si to vem a přečti si to...

Vojtěch Jenom mi řekni, co to bylo za ženu?

Karel Tisk zachovává anonymitu.

Vojtěch A co ten muž?

Karel Asi se rozplynul.

Vojtech Tak jak ví, že mu puklo srdce?

Karel Srdce bylo jediné, co se našlo. Puklo napůlky. Ve sklepě. Je tu i obrázek, chceš se mrknout...?

Vojtěch Ne.

Karel Správně, je to všechno bulvár.

Vojtěch Myslíš, že nevím, že si to vymýšlíš. Velmi dobře vím, kam tím směřuješ..co jsi čekal, že budu tak namazaný, že mi to nedojde. Ve sklepě! Jenom tak náhodou zmizel ve sklepě! Myslíš, že nevím, co je ve sklepě...

Karel To tam nepíšou.

Vojtěch Nic z toho není pravda. Není žádný Kohoutkov, žádný muž ani žádné srdce není... a myslím, že ani ty noviny nejsou...odkud je vůbec máš, ty jsi noviny nikdy nečetl...

Karel Kradu je ze schránky naší bytné, když jde do obchodu.

Vojtěch *sa jenom zasměje*

Karel Velmi solidní dáma. Když má ženská krásné nohy, tak může mít roků kolik chce.

Vojtěch Čuňáku!

Karel Ja jsem znalec.

Vojtěch Starej čuňáku!

Karel Když člověk zapomene, že její muž byl zmrzlinář a estébák a dívá sa jenom dolů...ježkovy oči...Na ty nohy by se dala hrát kantáta. Nejdříve úplně zlehouchka, jako u Mozarta. To by byly prstíčky na nohách, potom by přišla lýtka...to je Strauss.

Vojtěch To je přece Vivaldi. Neslyšíš tu lehkost melodie, ruka pozvolna hladí tak jemnou pokožku, čtyři roční období jsou tam. Sněží a svítí sluníčko...

Karel Hlavně se člověk nesmí podívat nahoru a tak - co udělá náš člověk. Ukradne paní bytné ze schránky noviny a řekne čtěte pani bytná a zakryje ji těmi novinami od hlavy až po pás!

Vojtěch A potom je jisté, že tam někde, kde doznívá Vivaldi a většinou končí sukně, tak přesně v tom území jsou někde kolena. Většinou dvě.

Karel A bacha, to je Bach!

Vojtěch Na levém Toccata, na pravém Fuga. A potom už jenom stehna. Rachmaninov! A nakonec: Pa pa pa pááááá... *udrie rukami do vzduchu ako do klaviatúry, ozývajú sa disharmonické akordy a zmätok.*

Karel To bylo co?

Vojtěch Současný německý skladatel von Styk.

Karel Proč ses nikdy nenaučil hrát na klavír?

Vojtěch Měl jsem v sobe příliš mnoho hudby.

Karel No a?

Vojtěch Neměl jsem výdrž...nutili mě dělat dore mi fa sol la si do do si la sol fa mi re do... a ve mně burácela melodie jakoby se řítily všechny opery světa.

Karel Hudba by ti měla poděkovat. Nic by si jí nedal.

Vojtěch Proč?

Karel Protože jsi sobec.

Vojtěch A už je to tu zas...nebudu to poslouchat...

Karel Jsi sobec a právě proto jsi se začal žít psaním textů k písni...ty napíšeš ty svoje slovíčka, tralala letím tmou za tebou a potom se kocháš jako první a ideální divák, tím jak někdo ty slova vloží do melodie a ony zní, jakoby v nich byla krása a ne jenom chladný lesk prázdných efektů.

Vojtěch Vypadni!

Karel Jsi po autorovi první divák.

Vojtěch Častokrát jediný.

Karel Ty k písni ničím nepřispíváš, vytváříš jenom jakési slovní síto, do kterého se chytá hudba a tu potom posloucháš tak intenzívně, že ji skoro požíráš jako černá díra světlo.

Vojtěch Šest měsíců jsem nic nenapsal!

Karel Protože piješ!

Vojtěch Ale přece ty taky piješ!

Karel Ne! Já sedím v tobě a inhaluji, destiluji, odděluji chutě a rozeznávám přísady a snažím se z toho všeho nezbláznit. Co všechno už za těch šest měsíců tebou protékalo. Víš, jak to tam vypadá. Asi jako tady. Vypadá to tam přesně jako tady, kamaráde. Co je uvnitř, je i venku. Kdyby jsi nás aspoň někam vzal, ale ty ne. Pán se bojí lidí...

Vojtěch Dnes jsem přestal. Chtěl jsem vařit...

Karel Slyšel jsem tě. Tak já ti něco řeknu. Dnes jsi přestal tak jako jsi přestal včera a přede dvěma dny a ještě předtím... jednou jsi přestal čtyřikrát za den. Jenomže kamaráde, má to i druhou stranu – ty jsi taky vždycky začal.

Vojtěch Nic není dokonalé.

Karel Ja jsem dokonalý... akorát o tom nikdo neví...

Vojtěch Ty jsi moje choroba, moje prokletí, mizerná anomálie...

Karel Ja jsom tvůj talent.

Vojtěch No právě. Proč ja mám takovýhle talent? Viděl ses už někdy? Podívej se do kýblu s vodou. Ja chci tvořit, čekám sílu a vášně...a najednou co sem přijde...důchodce!

Karel Tohle jsi ze mě udělal. Tak vypadáš zevnitř ty sám.

Vojtěch Hovno! Ty jsi vždycky dělal jenom to, co jsi chtěl. Už tehdy, když ses ve mně kdysi dávno objevil. Bylo to jakoby se úplně malý kousek mojí duše oddělil a začal si žít svým životem, nemohl jsem s tím vůbec nic dělat.

Karel Ale něco jsi s tím udělal!

Vojtěch Ano! Bylo to na školním výletě u Kosteleckého jezera a ja jsem šel a popsal stan Ľudmily Klenbárovej 22 sonety a potom jsme se na něho vychcal.

Karel Víš kolik lidí o tom sní.

Vojtěch Blbost! Nikdo o tom nesní. Lid chce jíst, pít, milovat se a mít přitom peníze. 22 sonetů na pochcané plachtě od stanu je omyl. Ale od toho momentu to už nešlo vzít zpět a přesně od toho momentu jsi ve mně začal stárnout mnohem rychleji než já. Žiješ si tam zkrátka po svém.

Karel Když nepřestaneš chlastat, tak už dlouho nebudu.

Vojtěch Taky dobře.

Karel Chceš přestat pít? Tak já ti něco řeknu. To nikdy nedokážeš. Ty nepřestaneš pít. Ty můžeš jenom dopít.

Vojtěch Co?

Karel Přesně to by jsi měl udělat. Dopít. A už nezačít.

Na jeviště se začnou dostávat flašky slivovice.

Vojtěch Co je to?

Karel Tvoje flašky ze sklepa....vím, že tam jsou a i ty to víš. Proto tam nechodíš.

Vojtěch Toto všechno mám vypít. Chceš mě zabít?

Karel Možná to přežiješ. Někdo má život v dopisech, někdo v deníku, někdo na výplatní pásce...tvůj život je v této slivovici. Musíš ji dopít a už nezačít.

Vojtěch Tohle všechno je slivovice...

Karel Krása, že?

Dívají se na slivovici. V pozadí slyším tlukot srdce.

Vojtěch: A ukaž tuhle...

Karel: /Podá láhev./

Vojtěch: /Přičichne./ Zvláštní vůně...

Karel: /Rozetře po zápěstí, přičichne./ To je Chanel....Magdalénka.

Vojtěch: Magdalénka, jo. Neznám!

Karel: Ale znáš. Malá blondýnka s velkými ambicemi a strýčkem v hudebním vydavatelství. Začínala na Dožinkách v místní sokolovně písničkou Stand by your man. Její kariéra byla slibná, ale potřebovala hit s originálním textem.

/Vojtěch se napije z inkriminované lahve./

Obraz III.

Vojtěch Jaká je to slivovice?

Karel Normální. Ze švestek. Ale v každé je nepatrná příchut' dávné vzpomínky. Protože ty jsi pil slivovici, anebo potom cokoliv, téměř všude. Ustrkával sis na zábradlí mostu, popíjel ve staničních bufetech, nahýbal sis nepatrně i během milování, chlatal jsi na opuletních večírcích, opíjel ženy, štrngal sis podivíny v Brně, Ostravě, Praze, Košiacích, Trnavě a kde všude jsme to po čertech byli. Někdy to bylo příšerné, jindy krásné.

Vojtěch Nepamatuji si...

Karel Vždycky jsi na chvíli vystřízlivěl a zapomněl. Největší chyba alkoholu.

Vojtěch *Pomalu se rozhédne, náhle sebere jednu flašku. S nedůvěrou ji pomalu otevře a přivoní. Otřese se.*

Karel Ukaž. Človeče, to je hnusné...

Vojtěch Co je to?

Karel Tvoje první spartakiáda na Strahove. Jel jsi tam tehdy s otcem.

Změní se na jeho otce.

Vojtěch Podívej, tatínku, jaké domy a výklady. Co je to? Je tu strašně moc lidí.

Karel Toto je Praha.

Vojtěch Co je to Praha?

Karel To je v podstatě Zlín, teda Gottwaldov, abych ti neblbnul hlavu, ale přitom je to Praha.

Vojtěch To tady všichni taky dělají boty.

Karel Ale ne. Oni jsou Pražáci. To stačí. A neptej se tak, chceš facku. A dávej pozor, půjdeme na metro.

Vojtěch A kam?

Karel Nikam. Ještě není hotové. Chceš facku!?

Vojtěch Tak tohle pít nebudu.

- Karel Otec se tehdy zlehka opil a ty jsi cvičil poprvé a naposledy v životě na Strahově.
- Vojtěch** *A toto? Otevře. Přijde nevěsta se závojem a naleje mu. Štrgnou si. Nevěsta si vzdychne a odejde.*
- Karel Kdo to byl?
- Vojtěch Občas za mnou chodí. Otevřme něco jiného. Podívej na tu barvu... jak se leskne. *Chce se napít a trochu to i udělá...*
- Láska je voda vodná
A prašný prach
Samota neprůchodná
A strašný strach
Proč to říkám? Co je to?
- Karel** Část z 22 sonetů pre Ludmilu Klenbárovou...
- Vojtěch** Ale potom... proč mě necháš, abych z toho pil... Už nechci nic.
- Karel** Pokračuj...bude to takový životní košť.
- Vojtěch** I tak je to samé svinstvo. *Začne hrát hudba* Co je to?
- Karel** To je ona.
- Vojtěch Bože můj... Sophie...
- Karel Měl jsi pět roků – pamatuješ?
- Vojtěch Snad patnáct...
- Karel Měl jsi pět a půl. Ty jsi vlastně prožil ty největší lásky, když jsi měl deset. Nejdřív tvoje teta Milada, a potom ona – hvězda stříbrného plátna francouzská herečka s krásným jménem Sophie Marceau. Tvůj otec si jednou večer vystříhl její fotografii ze zahraničního časopisu *Schöner Wohnen* a založil si ji do sešitu na stole. A ty ses tam na ni chodil dívat a doširoka ses přitom usmíval.
- Vojtěch Když na to přišla máma, tak tu fotku roztrhala a celý večer proplakala v koupelně. Myslel jsem si, že je to kvůli mně. Ale bylo to kvůli otci. Potom si dala odstříhnout cop, který jí rostl od dvacítky a naučila se nazpaměť celou „Marseillasu“.

Karel
Vojtěch Od té doby tvůj otec jako Danton dvakrát do týdne dobíjel Bastilu.
Já jsem měl sedm.

Karel Už ve školce ses navždy zamiloval do své učitelky Katky. A když jste měli spát – sadisticky si vylezl z postýlky a chodíval jsi kontrolovat Katku, jestli tě hlídá. A ona si nemohla díky tobě dát jedinou cigaretu, kterou by za ten den u Vás stihla.

Vojtěch Musela mě nesnášet.

Karel Oblíbila si tě, dokonce velmi. Proto hrdě trpěla, nekouřila a nechala tě, abys ji trápil. Tento model si potom aplikoval na ženách mockrát. Vlastně vždy.

Vojtěch Je opravdu všechno dané? Je!

Karel Blbost! Nic není dané. Všechno sa dá vymyslet jinak. Ale na to člověk potřebuje rozvíjet talent, a ne si jenom stěžovat a chlastat.

Vojtěch Poslouchej, talente...

Karel Dej si bacha, co řekneš.

Vojtěch Můj talente – běž do prdele.

Karel Konečně věta hodná básníka a ne jenom popového textaře. Můj talente – běž do prdele. Z tebe by měl Verlaine radost. Ty když nechceš, objevíš poezii a když chceš, a nebo musíš, tak ani ťuk.

Vojtěch Já nevím, čím to je. Ty to víš? 90 procent lidí něco chce, pustí se do toho a právě díky tomu se jim to podaří. A já to mám přesně opačně. Já když nic nechci, udělám nejvíc. Ale ty to tak chceš. Zjevil ses ve mně jako odporná zapšklá sudička, která řekla: hej, chlapče, toto je poezie a tak tu máš! A zapomněl jsem ti říct, že ti to půjde jenom tehdy, když o nic nepůjde. Přesně jako...

Karel No jenom to dořekni.

Vojtěch Nechci.

Karel Tak proč piješ tu flašku.

Vojtěch No samozřejmě. Je to ona.

Karel Chutná zvláště. Jakoby v tom ocásku byla chuť trpkých mandlí...

Vojtěch Chtěl jsem se tehdy otrávit. A kvůli komu, pch!

Karel Kvůli Magdalénce.

Vojtěch Ty víš jak se jmenovala?

Karel Já to vím. Já jsem tvoje svědomí, tvoje paměť, tvoje kůže i tvoje pocity a je to marné, jakkoliv ses snažil zařadit si ji do kategorie „Beze jména“, nepodařilo se ti to.

Vojtěch Bylo to na jednu noc.

Karel Nejde o noc. Mimochodem nic moc...ta noc, ale to ráno. Byla o dost mladší. Fyzicky. Psychicky spíš naopak.

Ráno s Magdalénkou

Magduša Kde máš mýdlo?

Vojtěch Nevím. Možná v koupelně...

Magduša Komerčák.

Vojtěch Ale já nemám koupelnu.

Magduša A co věcko. Musím čurat.

Vojtěch Tam...

Magduša Nedívej se.

Vojtěch *Pomalů se zvedá a dívá se na věci poházené po zemi.*

Magduša Našla jsem mýdlo. Co si myslíš o Faustovi?

Vojtěch Proč?

Magduša Myslím, že druhý díl je mnohem lepší než první. Chtěla bych hrát Mefistu a ty bys mi napsal song. Imro teď dělá producenta.

Vojtěch Imro? Imro prodává vysavače, nemůžeš věřit všemu. Jaké to bylo? Já myslím, že si všechno úplně nepamatuji.

Magduša Fajn. Ale všemu nemůžeš věřit.

Vojtěch Aha... tak promiň.

Magduša Byl jsi zlatý, protože jsi byl se mnou a to je vždy fajn. Já když chci, tak kterýkoliv chlap mi koupí divadlo.

Vojtěch Opravdu to bylo tak zlé.

Magduša Byl jsi zlatý. Hehe... chlapi chtějí vždycky vědět, jaké to bylo. Na co přitom myslíte, když to nevíte?

Vojtěch Na sebe...

Magduša Budu zpívat v televizi. Imro mi udělal písničku, ale já bych radši chtěla tvoji.

Vojtěch Já nepíšu písničky.

Magduša Ale píšeš texty. Pro mě.

Vojtěch Tak proto jsi se mnou byla.

Magduša Pro mě je sex celkem přirozený, vlastně ho ani nevnímám, to vy kolem toho děláte takové hogo fogo. Můžete si za to sami. Spala bych s tebou i tak, ale teď chci text.

Vojtěch Jinak co...

Magduša Jinak budu spát s Imrem a budu zpívat jeho písničku.

Vojtěch Proč by mi to mělo vadit?

Magduša Protože jsem mladá a krásná a plná života a neskutečně nadaná. Jsom tvoja výhra a ty to víš. Jsem přesně to, co potřebuješ, aby ses úplně nepropadl sám do sebe a do vlastní lítosti. Nemáš jinou možnost.

Vojtěch Ven!

Magduša Za dvě minuty mi budeš líbat nohy... vsaďme se.

Vojtěch Ty jsi teda mrcha. Ven!

Magduša Už se to v tobě rodí. Jenom se rozčiluj, chci krásný vášnivý text. Už jenom minutu a půl.

Vojtěch Ven!

Magduša se směje. A Vojtěch ji vyhodí.

Magduša Už jenom deset sekund... devět... osm... sedm... šest... pět... čtyři... tři... dva... bum!

Vojtěch se vrhne k fľašce a celou ji vypije. Magduša se směje. Vejde Karel.

Vojtěch Dostal jsem ji.

Karel Ona dostala tebe. Musel si jich vypít ještě pět a stále ti nešla z hlavy.

Vojtěch Zapomněl jsem na ni.

Karel Utopil jsi touhu po tom mladém těle, ale s poezií to už bylo horší.

Vojtěch Obyčejná sboristka. Takových malých sviněk jsou tuny. Ale ona si taky naběhne. Imro! Imro, slizký ubožák, míry sto- sto-sto a pohled tradičně upřený ženám do výstřihu. Jakou jí on může složit písničku. „ Vysávej, vysávej!“ anebo „Byla špína, už tu neni!“ A jí to stačí. Ale komu ještě... *podívá se do hledišť. A možná i všem.*

Karel Původně jsi tu písničku chtěl napsat tak, aby ses jí pomstil.

Vojtěch Když jsem ji to slyšel zpívat... bylo to úplně jasné...ta nádherná, nebeská mrcha s očima věčnosti a pokožkou bájných pouští mě doběhla.

Přijde Magduša a zazpívá píseň.

Píseň Magdalény

Na slzy stará
Jen očím se to nezdá
Viola hraje mi starý jazz
Jsem opět temná
Jsem vyhaslá hvězda
A jestli chceš
Tak si mě z nebe snes

A přilož srdce
K retům mým rychle
Barokní pád nás
Nemine
Padají týdny v naší
Lásce ztichlé
Nahý jsi
A já v kombiné

Klesám

Jsem oběžnice
S kolizí na trati
A až mi bude třicet
Tak ten let nevrátím

Zeptám se sama sebe
V nebeském předměstí
Jsem ještě pořád hvězda
Či součást souhvězdí

Mám v sobě Promeškané
A taky Dopité
Vždy zrána se to stane
Padám
Padám
Padám
Ty víš že padnu určitě

Mám v nebi vlasy
A v moři řadra
Jsem zkrátka tvoje
Malá Zem
Objev mě rychle
Anebo mě zatrat'
Můžeš co chceš
Vždyť tady jsem

Vojtěch No jasně...já když chci ublížit, tak napíšu hit. Všechno naopak.

Karel Tu máš.

Vojtěch To je na co?

Karel Jenom pěkne kopej.

Vojtěch Aha...a co hledáme? Kde je zakopaný pes?

Karel Říkám ti, kopej.

Vojtěch Ve všem tě nemusím poslouchat.

Karel Dělal jsi to tehdy a uděláš to i dnes.

Vojtěch Kdy tehdy?

Karel Nepamatuješ... kožák a vlasy na Franka Zappu. V šuplíku ještě mokrá maturitní stužka a papír o přijetí na Vysokou školu politý červeným vínem. *odejde*

Vojtěch No ty si dobrý... ja tu od začátku chlastám a teď mám kopat...to mi radši dej antabus... to snad není pravda...

Kope...a kope a kope...

Vojtěch To bude asi nadlouho...

Vejde Karel jako Vojtěchův otec.

Karel Ukaž, dej to sem.

Vojtěch Nedám.

Karel Jak to se mnou mluvíš? Co jsem se tě navychovával. Co jsem se s tebou natrápil a všechno na nic. Co jsem se tě naprosil, aby jsi byl člověkem a co jsi ty...podívej se na sebe, co jsi ty? Všechno co máš je jeden šuplík a v něm papír o přijetí na Vysokou školu politý červeným vínem.

Vojtěch Tati?

Karel Máma je už druhý týden v nemocnici. Byl ses na ni podívat? Nebyl!

Vojtěch Půjdu.

Karel Nelži. Nepůjdeš. Ani já tam nechodím.

Vojtěch Proč?

Karel Co ti je po tom. Proč jsi nechal školu?

Vojtěch Byl jsem nejlepší.

Karel A nejlepší se nemusí učit? A kromě toho, jaký ty jsi byl nejlepší. Mezi kým jsi byl nejlepší. Mezi těmi uslintanými docenty, polovička z nich mě chodila udávat, ti ví leda tak ... houby.

Vojtěch Říkával jsi, že ví leda tak ... hovno.

Karel Snažím se nenadávat. Mámě se to nikdy nelíbilo a já jsem klel jak pohan. A vůbec, teď se snažím dělat věci, které by si máma přála. A ty bys taky měl.

Vojtěch Proč až teď?

Karel Vždy se to nedá, když s někým žiješ... někdy to stojí člověka tolik sil, že už nedokáže být dobrý. A my jsme s mámou byli pořádní bojovníci. Nedala mi nic zadarmo. Ale já jí taky ne. Ale v tom byla naše síla. Za to ty jsi ji trápil. Přestaň pít.

Vojtěch Nepiju. To ten ve mně.

Karel Co je to za práce, psát verše. Jak mu to říkáš? Tomu v tobě?

Vojtěch Karel. Proč nechceš jít za mámou?

Karel Nedokázal bych se na ni podívat, jak tam leží... bez toho, aby se mě nezmocnil vztek. Vztek na sebe, že jsem tam raději mohl ležet já. A kdyby za mnou přišla ona, ručím ti za to, že by byla silnější a ještě by mi jednu vlepila, až by mi hadičky vyletěly. Ale já to nedokážu... Vlepila by mi a mně, i když bych byl v kómatu, by bylo krásně...hledáš ji? Musíš víc doleva... nemáš peníze a chceš pít, co?

Vojtěch Opravdu jsi ji tady zakopal?

Karel Měl ses narodit a mně nenapadlo nic lepšího, jenom popadnout jeden demižon vlastní slivovice a zakopat ho rovnou sem. Byl to v té chvíli můj střed vesmíru, můj pevný bod, vždycky když jsem tu v noci ve spodkách kouřil a poslouchal mámu, jak nahá spí a ty v pokoji svítíš... bylo to to nejkrásnější, co může chlap jako já od života chtít.

Vojtěch Tu je... *vytáhne slivovicu*. Otče. Vezmeme ji a půjdeme za mámou.

Karel Ty myslíš, že tě jenom tak pustí s demižónem slivovice do nemocnice?

Vojtěch Tak vezmeme tu lopatu a zakopeme ji mámě pod okno. Zapálíme si a budeme poslouchat, jak spí.

Karel To by bylo dobré.... A nedívej se tak, nebo ti jednu střelím. Víš, jak si máma ráda občas nalila... bože, ta rozuměla slivovici jak nikdo. Všichni inženýři byli vedle ní jak školáci... nikdo jí nestačil. Ale ta moje jí chutnala. Máma opila každého jako nic a mně na celý život.

Vojtěch Půjdeme hned ráno.

Karel Co teď vlastně děláš?

Vojtěch Píšu o tobě.

Karel Ale, to už nemáš lepší téma?

Vojtěch Nevím. Asi ne.

Karel A co jsi už napsal.

Vojtěch Něco mě už napadlo.

Karel Že piješ jako já?

Vojtěch Že začnu dělat vlastní slivovici.

Karel To je dobře... to je dobře... věčně tu nebudu a co by pak máma pila. Ona potřebuje tu svoji fajnovou.

„*Písnička Až*“

Až

Až zbloudí smutek světa
Na spánky modlivek
A po mně bude veta
Tak tě snad přejde vztek

Až navštívím takové sféry
Kde vrátím klíče od kariéry
A pak si jen tak
V prostým hávu
Vyfoukám z dlaní světskou slávu

Až moje tělo padne
Jak zrána sníh
Blízko od branky
Odejdu vlastně nepořádně
A zapláčou už jenom přespánky

Ty rychlé těla – Mapy strategů
V úsměvu věčnost šklebí se tu věku
Vede tah ptáků touha odvěká
Na srdci jako díru z citu hypotéku

Až potkám známé od Hieronyma Bosche
A převedou mě úzkou lávkou slepí snad
Doprostřed krčmy u Božího koše
Spočinu v tanci tu navěky a rád

Jestli ne...

Tak potkám na louce tři bílé býky
Budu je hlídat ode dneška

A hvězdy světlo jako ostří dýky
Zhasnou mi jak když se dotleská

*Po písničce se v hledišti začne cosi odehrávat. Manželský pár tam právě predvádí
nejdříve tichou, potom čím dál hlasitější hádku.*

On To přece nemyslí vážně.

Ona Jozefe, nemůžeš takto nahlas.

On A proč bych nemohl. Zaplatil jsem si jako všichni ostatní. Co je toto? Kabaret? Ani náhodou. Já když jdu na kabaret, tak chci vidět co? Ženy, víno a zpěv. A vůbec, doneste mi víno.

Ona Nic mu nenoste! Už měl dost.

On Ale doneste a celou flašku. Já to platím. Tu totiž nejde o peníze, ale o člověka. A co normální člověk čeká od kabaretu. Trošku normálního rozptýlení a pohodlí. A čeho se dočká tady?! Samé básničky, osudy.

Ona Josefe, proboha přestaň! Praskne ti vřed, a nebo srdce!

On A nepraskne. V kabaretu chci vidět alespoň polonahé ženy. Proč se například ona nevysleče. Anebo ta druhá. No co se koukáte, šup, šup...

Ona Odpusťte, my jsme měli těžký týden.

On Prosím tě neplácej nesmysly, kdo tu neměl těžký týden. Myslíte, že já nemám těžký život, ale nelezu s tím před lidí. Já, pane, kdybych začal otvírat svoje flašky slivovice, tak to byste viděli. Například tady moje žena...

Ona Josefe, já ti odtud uteču.

On Tak si běž.

Ona Ale ja půjdu k mámě!

On Proč k mámě? To mi děláš naschvál.

Ona Sedni si, Jozefe!

On Dobře...a nekřič tak... já nevím, kam se to umění řítí, zkrátka tomu nerozumím... vy ano? To se vám divím.

Ona Promiňte, on je jinak velmi slušný člověk, ale víte, jsme teď pod velkým tlakem, on už měl dva infarkty...promiňte. Pokračujte bez obav, prosím. On se Jožka vykřičí a potom už bývá vždycky dobře...

Produkce nějak pokračuje.

Hlas Rychlík Ostrava hlavní nádraží, Ostrava Svinov, Přerov, Otrokovice, Staré město u Uherského Hradiště, Hodonín, Břeclav, Brno je na druhé koleji vlevo. Pro příchod a odchod použijte podchod. Rozchod!

Vojtěch Promiňte, můžu si přisednout.

Jitka Samozřejmě.

Vojtěch Děkuji.

Jitka *Chvíli se na V. dívá, potom se osmělí.* Jak se máš?

Vojtěch Prosím?

Jitka Jenom se ptám. Jak se máš?

Vojtěch Já... dobře...dobře se mám...jsem trošku unavený...pospím...

Jitka Jasně. Ještě piješ.

Vojtěch No já... měli jsme takovou oslavu...

Jitka Aha... vždycky se něco oslavuje. A jinak jsi zdravý?

Vojtěch No tak...v podstatě ano. Trochu mě bolí koleno.

Jitka Něco si na to kup. Víš, kde je lékárna.

Vojtěch Mám ji na rohu.

Jitka Já vím. Tak se tam zastav.

Vojtěch Ano.

Jitka Ale vypadáš vlastně celkem dobře. A co říkáš na mně.

Vojtěch Já myslím, že je to fajn.

Jitka Děkuji. Nemyslela jsem si, že to řekneš.

Vojtěch Proč, vždyť to vidím.

Jitka Ale že kolem toho neděláš takové ty vtípky. Nechala jsem si nabarvit vlasy. Kamarádka měla barvu z Německa. Ještě se živíš psaním?

Vojtěch Ty víš, že píšu.

Jitka Samozřejmě. Vždycky jsi psal.

Vojtěch No to je pravda... i teď bych měl, ale už na to týden kašlu.

Jitka Stále nestíháš? To jsi dělal vždycky. A ten univerzální text ještě máš?

Vojtěch Jak to...ano, mám... přepíšu ho vždy podle okolností... ty o mně víš tolik věcí. Jsi fízl, anebo anděl. Kámoš má v Hodoníně nádherný srub. Já jsem ještě nikdy nesetkal tak krásného anděla...

Jitka Vojtěchu ... ty si mě nepamatuješ?

Vojtěch Ty mě znáš? A já tě znám taky?

Jitka Opravdu si mě nepamatuješ?

Vojtěch Nepamatuji...

Jitka Vojto, ja jsem tvoje první žena. Jitka. Jitka z Pardubic.

Vojtěch Aha...

Jitka Ty jsi na mně zapomněl.

Vojtěch Možná... trochu...já jsem... vždyť jsme byli spolu jenom půl roku.

Jitka Sbohem, Vojtěchu. Ale zajímalo by mě, když si nepamatuješ na mě, co si vlastně pamatuješ?!!

Vojtěch Že jsme se rozvedli... Jitko!

Jitka Ano?

Vojtěch A co ten Hodonín? Já mám klíče, opravdu...

Jitka Bože můj, Vojtěchu!

Písnička „Rozchod“

Rozchod

Se špičkou cigarety
Dohoří naše téma
Mávnou ti levým víčkem
Byla jsi moje žena

Už není moje moje
A tvoje tvoje je
Když duše umře rychle
Duše se jenom usměje

Pijeme těžká vína
Po lehkém rozchodu
Řekla jsi: Pusť mě k vodě
Nehledě k důvodu

Já jsem tam nebyl dávno
A ty jsi plakala
Pánbůh nám štěstí snědl
A křivá smrt po nás skákala

Rozhodný rozchod rozhodne
Jen v srdci bude malá zima
Není to horší jako povodně
Platí jen zákaz: Nevzpomínat

Byla jsi Marie taky Magdaléna
Ty Romeo i Othello
Byla jsi zkrátka moje žena
A bylo taky veselo

Měli jsme chatu na Dobříši
A tapety až z Milána
A divný klid co strašně tížil
A dnes sme vzhůru nohama

Ty hraješ ve svém koutě světa
Já zase ve svém jiný šprým
Občas tě potkám na našem rohu
A nebo ve snech co poztrácím

On Tak ale tohle už přesahuje úplně všechno, já vám říkám, že na tohle už se dál dívat nebudu.

- Ona Josefe, prosím tě, uklidni se. Víte, my jsme teď měli trošku rušné období, dcera přijela z Paříže.
- On A to si myslíš, že mi vadí, že moje dcera přijela z Paříže?
- Ona Já vím, že ti to nevadí.
- On Přesně tak, to mi nevadí, ale ten černochoch, co přijel s ní a leží na mém gauči, ten mi vadí.
- Ona A taky syn se vrátil z léčení, neměla jsem tě na to brát... odpusťte nám.
- On Člověk celý život dělá, nelže a potom co...chvilku má pocit, že už to bude dobré a najednou tohle...
- Ona Josefe, přestaň, vždyť mi můžeš umřít.
- On Maruško, tak teď jsi to trefila. *Padne a je po něm.*
- Ona Josefe, Josífku... tohle mi nemůžeš udělat. Aspoň ne na veřejnosti, pojď se mnou na chodbu... co na to řeknou lidi... bože můj...to jsi celý ty, ani umřít neumíš pořádně.

Maruška pláče a v tom začnou ženy zpívat s doprovodem klavíru skladbu Bye bye life.

- Vojtěch Ladies and gentleman, dámy a pánové, rozebíráme tady můj život, ale proč se na chvíli nepozastavit. Vždyť jsme v kabaretu....co je to život? Jak začíná a jak končí... a kdo z nás se tím zabývá. Možná trochu umělci, ale normální člověk...žije potichu a potichu zemře, aby zjistil, že ten život byl vlastně strašně zvláštní. Umře jenom tak a nic. Ale my dnes pana Josefa jenom tak umřít nenecháme. Dámy a pánové – otec, bratr, strýc ...skvělý znalec vína, můžete tleskat, jak chcete, manžel Marušky a majitel gauče s černochem pan Josééééééééé!

Jozef sa postaví a začne pieseň Bye bye life.

- Vojtěch Žil jako žil, nic o něm nevíme, ale každý život stojí za oslavu. A proto!

fragment piesne

On A to se všichni přišli rozloučit?

Vojtěch Máte je tu všechny, Josefe, tady je Maruška, přišla i dcera, černoch je na gauči... tleskejte panu Josefovi...

On Maruško, promiň...

Ona Josífkou...

Píseň vrcholí za obrovského aplausu. Když všechno skončí, zůstane ticho a v tichu Vojtěch a Maruška.

Maruška Bylo to krásné.

Vojtěch On byl krásný člověk.

Maruška Promiňte, že jsme vám pokazili večer. Víte, Josef byl takový... nic moc, ale přitom výjimečný. A víte, proč...protože jsem ho milovala. *Odejde.*

Vojtěch Když člověk něco takového zažije, může mu to úplně změnit život. Nechal jsem psaní. Začal jsem malovat. Pokoje. A znovu jsem se oženil. Ale pil jsem...

Vezme barevnou slivovici. Žebřík, staré montérky a odejde. Na scénu vejde Vlasta a začne vyprávět.

Vlasta: Proč mi ho bereš? Ani bůhvíjak nechutnáš. Ale dneska ho nedostaneš, dneska je jeho den. Jeho a můj - a ty tu s náma nebudeš! Proč mlčíš? S ním si dokážeš povídat celé hodiny a mě neřekneš jediné slovo?! Jak chceš.../napije se/ Tak, teď je tě míň /znovu se napije/ teď jsi mojí součástí, takže s tebou bude moct mluvit jenom přese mě. /napije se/ Když bude s tebou, budu u toho i já...Podívej, co jsem mu koupila. /vytahuje kravatu/ Líbí se ti? /mluví za láhev/ Je pěkná, ale on kravaty nenosí. Hmmm, no a co, třeba se mu bude tak líbit, že začne. Přestane malovat a napíše nádhernou písničku a dostane za ni nějakou prestižní cenu. Bude se to předávat v Lucerně. Všude plno světla a červených kobereců a známých lidí. Tam přece nemůže jít v tepláčkách. Budu sedět vedle něj a on trochu nervózní mi začne mačkat ruku, vyhlásí jeho jméno, všichni začnou tleskat a on vstane a půjde na jeviště, poděkuje všem, kteří mu pomáhali a vsadím se s tebou, o co chceš, že na tebe si v tu chvíli ani nevzpomene. Bude děkovat mně! Mně! A na krku bude

mít tuhle kravatu. Ještě jsem mu koupila desku. Z té snad radost mít bude. Nemá to žádnou melodii, ale jemu se to líbí. Jednou si pouštěl takové podobné nesmysly a když jsem vešla do pokoje, tak řval jak ženská. On, který na pohřbu své matky neuronil ani slzu, tam seděl jak hromádka neštěstí. Říká tomu umění a přitom taková blbost. Tvoje názory jsou průhledné... Dokážeš klesnout až na dno, jen kvůli němu, ale to dokážu i já. /zase se napije/ Ted' ti pustím svoji písničku. Pan umělec! Nesmím ji poslouchat když je doma. (láhev) Třeba tě nemiluje. /Vlasta/ Co mám teda dělat s tou kravatou? To je tak krásná písnička. Nemám iluze – je mi jasné, že spolu děláte i jiné věci. Víš vůbec, kdo já jsem? Jeho žena! A víš, co seš ty? Děvka! A já s tebou ted' skoncuju - jednou provždy!

/Dopije láhev. Přichází Vojtěch, manželka úplně na mraky/

Vlasta Všechno nejlepší! Já jsem Vlasta.

/padne/

Vojtěch: Ty chlastáš?!

Vlasta - protestsong

Protestsong

Ted' zpívám protestsong
Snad už mi nejde o noblesu
Z duše mám zvon možná gong
A ten víc neunesu

Bolí mě v krku od rána
Něco mě trápí v koleně
Sem deska právě dohnaná
Volič co touží po změně

Ráno si drobné z něhy
Naskládám do korzetu
Jsem pouliční postrach
A téma do kupletu
Míry mám po záruce
Pohyby Plisecký
Už nemám trumfy v ruce
Nestačím na všechny

Ztratila jsem snad mnohé roky
Pro dlouhý zástup milých hejsků
Oči mě pálí zvadly boky

Milenka chvíle Paní pejsků

Říkal mi kdosi láska je oběť
Bylo jí třeba mnohé dát
Hlas ve mně zněl a kázal opět
Dát jako dát jen nemít hlad

Ráno si malé něhy
Naskládám do korzetu
Jsem pouliční postrach
A téma do kupletu
Míry mám po záruce
Pohyby Plisecký
Nedržím trumfy v ruce
Nestačím na všecky
Jsem jako úder v hymně
Z věčnosti pouze skice
To co se jeví divně
Prokletá ukrutnice

Byla jsem vašeň pojistka
Pro mocné tohoto světa
A teď jen malá sboristka
Z lásky je opereta

Tak zlehka zní tu melodie
Jak když se peří drápe
Právě teď toužím po objetí
Unavená a stará
A vy mě pane sotva znáte

Na věčnost budu odhodlaně
Milovat v trávě bosa
Dejte mi prosím ruku pane
Láska je smrt a já její kosa

Jolana: Vy jste ten textař? Já jsem Jolana Weiss. Producentka. Znáte, že? Mám pro vás lukrativní nabídku, mladý muži.

Vojtěch: Nemám zájem.

Jolana: Napišete texty k naší nové produkci.

Vojtěch: Už to nedělám.

Jolana: Chci po vás čtyři duety.

Vojtěch: Jsem malíř pokojů.

Jolana: Šest sólovek.

Vojtěch: Jak jste se sem vůbec dostala?

Jolana: A jednu společnou – to bude velké finále, rozhodně to musí být hit. Většina rádií nám přislíbila, že se v žebříčku udrží osm týdnů. Plánujeme vydat CD, snažme se o platinové, protože křest by měl být v národní galerii. Teď k samotné produkci. Úvod tradiční, střed inovativní a závěr grandiózní. Chci využít celý světelný park. Sedm a šedesát světel. pyrotechnika za tři čtvrtě miliónů. A teď chci ty texty.

Vojtěch: Dejte mi pokoj!

Jolana: Poslední sólová píseň musí být obzvláště povedená. Máme novou hvězdu. /Zjeví se nová hvězda Sophie/ Vy to napište a o zbytek se postarám já, trochu kouře, frak a Marlene Dietrich bude proti ní jen cuchta od plotny.

Vojtěch: /Na první pohled u vytržení z mladé slečny/...pomocť...

Jolana: Zítra vás čekám ve studiu, přesně v osm! /Na Sophii/ Říkala jsem ti ať na mě počkáš v autě. Tak pojd'.

Vojtěch Někdy to tak zkrátka je. Zatočí se s vámi svět. Byla to ona. Jak před léty, když mi bylo pět. Moje Sophie Marceau – Sophie. A já jsem se modlil k Bohu, aby nebyla jenom platonická.

Korepetice u Jolany Weiss. Jolana stojí a čte text. Sophie přibíhá pozdě. Vojtěch tam sedí a je prakticky zbytečný.

Jolana Tak, miláčku. Zkusíme to, nějaká slovíčka už máme... A raz a dva...

Sophie začne zpívat a je to jakoby dobré, ale Vojtěch to nevydrží a musí se zapojit.

Vojtěch Stop! Já teda nevím, jak vy. Ale je to hrozné...něco mi tam vadí, to není v tom, jak to zpíváte, ale někde je tam chyba. Možná na to ještě nejste zralá, anebo byste se tomu měla víc věnovat...

Jolana Pochybujete o Sophii. Nemalovali jste poslední tři roky stěny?

Vojtěch Promiňte.

Jolana a Sophie odejdou. Vojtěch zůstane sám. Snaží se zoufale psát.

Vojtěch Tak kde jsi, když tě potřebuji?

Karel ... proč by tato měla být jiná?

Vojtěch Je to Sophie. Miluju ji. Chtěl jsem se zabít, ale odložil jsem to, kvůli ní. Ne kvůli tobě, ale kvůli ní. Potřebuji pro ni song.

Karel Tak pracuj.

Vojtěch Už nad tím sedím čtyři dny. Bez tebe to nedokážu. Když se mnou nebudeš mluvit, nepůjde to.

Karel Zamotá ti hlavu a dopadne to zle. A nebo začneš pít. Jako vždycky.

Vojtěch Nezačnu. Jenom mi pomoz.

Karel Když to posereš, tak je mezi námi konec...

Vojtěch Slibuji. Neposeru.

Tma a klavír.

Hlas Vážení přátelé, dnes se Vám hlásíme z exkluzivní premiéry v Palace Golden Aple, kde právě probíhá premiéra nového díla producentky Jolany Weiss. Jednoznačnou hvězdou večera je mladičká a neznámá herečka Sofia Stojanova. Dá se předpovídat, že její hvězda bude od této chvíle stoupat jen vzhůru.

Sophie v šatně. Přijde Vojtěch s kyticí. Karel dělá inspicienta.

Vojtěch Můžu dál?

Sofie Jste vevnitř... Vojtěchu...co se stalo? Vypadáte zvláštně.

Vojtěch /Podává kytku/ Ta je pro vás.

Sofie Děkuju. /Obléká se/ Nezlobte se, ale už nemám moc času.

Vojtěch Proč jsme si nikdy nepopovídali?

Sofie Nevím. Ale moc mi to chybí. Jste moc milý člověk.

Vojtěch Já vím, že se tomu asi nebude dát rozumět, ale vy jste mi úplně změnila život. Já jsem na ten moment čekal už hodně dlouho a vlastně jsem si ani nemyslel, že přijde. Ale potom jsi vešla ty a bylo všechno, co jsem si vždy dokázal představit, ale nikdy neměl.

Karel Pět minut do začátku, Sofinko.

Sofie Děkuju, Karlíčku.

Vojtěch ...já jsem já. Nikdy jsem, ale když vy, tak já jsem, tohle se stane jednou v životě a někdy vůbec a já jsem...já. Vezmi si mě!

/pauza/

Sofie ...to nejde...

Vojtěch Proč? Ty někoho máš...

Sofie To není důležité.

Vojtěch Tak potom? Já umím čekat. Přestal jsem pít...

Sofie Nevím, jak to mám říct. Myslela jsem, že do takovéhle situace se nikdy nedostanu..

Vojtěch Muselas ji zažít aspoň stokrát. A kdo je ten on?

Sofie Je to vlastně ona.

Karel Tři minutky a je to vaše.

Vojtěch Kdo ona? /pomalu mu to dochází/... Jak jako ona? Co to znamená ona?

Sofie Miluju tě a kdyby někdo změnil můj názor na lásku, tak bys to mohl být ty, ale...

Vojtěch Takže...

Sofie Vztah mezi námi dvěma není možný.

Vojtěch Nešlo by s tím něco udělat?

Sofie Netrap mě. Už tak je to dost těžké. Podej mi tu sponku, prosímtě.

Vojtěch Já přece taky chodím se ženami, to máme vlastně hodně společného.
 Já...já jsem tady pro tebe. To přece není možné. To je tak absurdní.
 Kdyby to byla láska a někdo umře...kdyby jsem to byl já, anebo ty, to by
 bylo dramatické, hodně básníka...kdyby přišla náhlá apokalypsa a zničila
 zem. Ne. Všechno je v pořádku, akorát nemůžeme být spolu...to je jako
 blbá smrt, jako když člověk umře na schodech do sklepa, jenom tak...pro
 nic za nic... Klidně bys mohla dál chodit se ženami.

Sofie Dovolíš?

Vojtěch Jó, dovolím ti to.

Sofie Ne, jestli bys mohl uhnout...

Vojtěch Je to horší jak smrt, i když to není tak romantické.

Sofie Láska je zvláštní, kdybych někdy změnila názor, budeš první komu to
 řeknu. /Dá rychlou pusu Vojtovi na tvář/ Jsi výjimečný. /Odbíhá/

Jolana Krásné nohy...

Vojtěch: Jo, to jo ...

Sofie – písnička „Muž“

Muž
 Muž
 To jsou jenom
 Vzdory lovce
 Co v kalných vodách
 Loví sen
 Z diskotéky
 od Hulína
 Z tančírů
 Dál na Plzeň

Muž
 To jsou jenom

Starý slzy
Pryč z víčka
Dávno neplatný
Za všechny které
S váma byli
No hlavně
Za ty ostatní

Muž
To jsou jenom
Oči hráče
Co málo vědí
Tuší však
Letí v nich otec
Touhy děcka
A možná že
V nich jede vlak

Vždyť muž
Je mapa
Tajných proudů
Co rády míří
K pevnině
Sem tam bloudí
Sem tam hřejou
A téměř vždy
Jsou na vině

Sám Bůh to taky cítí
Bouřka je vášně z vody
Láska je tanec blesků
Tak vztyčte hromosvody

I smrt vás nejdřív zlíbá
V čípkách vždy svůdně voní
Francouzsky ukrajinsky
Vždyť smrt je nadnárodní

Je to ta dáma v přitní
Královna malých salů
Sex s ní je jako cesta
Především do špitálu

Svět zůstal stát je černý
Z vášně se na nás vrší
Hledáme odpuštění

A venku jenom prší

Vojtěch Bolo to horší než smrt. Miloval jsem ji jakoby byla mrtvá, ale nebylo tomu tak. Jenom mi puklo srdce, přesně na půlky. Chtěl jsem se otrávit plynem, ale někdo přišel a vypnul ho.

Karel Musíš dopít.

Vojtěch Dopil jsem. To je všechno. Sofie je mrtvá v mojí lásce a mně to už nechutná.

Karel A co teď?

Vojtěch Nevím. Nevím, jestli má být ještě nějaké teď. Ani jestli má být potom. Žil jsem a miloval, zdá se mi, že ani jedno nevyšlo. K čemu to všechno bylo. Posral jsem to. Mezi náma je konec. Odtěd'ka nepíšu. Dělej si co chceš. Hraj si tam vevnitř golf, anebo jed' někam na dovolenou. Já už nenapíšu ani vetu.

Karel Takže umřu?

Vojtěch No...je mi to líto... vlastně není. Když není pro koho tvořit, tak se tvořit nebude. Jsem už na dně. Právě teď v této chvíli... jsem na dně. Je tam docela příjemně. Konečně si můžu sednout. Na dno. A teď můžeš jít. Zmizni!!!

Slivovica Karle, Vojtěchu...

Vojtěch Kdo je to?

Slivovica To jsem já. Vaše slivovice.

Vojtěch To už opravdu všechno ožívá.

Slivovica Dívám se na vás, chlapci, už dlouho a byla to vydařená inventura. Pěkně jste popili a ještě víc jste si zasnili. Líbilo se mi to.

Vojtěch Ale co teď s tím? Všechno je pryč. Sofia mě nechce a já nechci Karla.

Slivovica Zůstala ještě jedna flaška.

Vojtěch Ne, dopilo se všechno.

Slivovica Ne, jedna je stále ještě tady..

Vojtěch To není možné...anebo... Otče! Tati!

Doběhne pro Karla, který je zase otcem, v ruce má lopatu.

Vojtěch Co jsi to dělal, táto, chtěl jsi pít? Chtěl jsi ji najít?

Karel Už není co pít a já už novou neudělám... nemám na to už síly... švestky dozrály a já už nemůžu... jak to mám udělat... tak jsem chtěl alespoň okoštovat z té staré... máma ji měla ráda...

Vojtěch Já vím, tati.

Karel Máma nemá co pít...

Vojtěch Já ji udělám...

Karel Ty piješ...

Vojtěch Už ne. Já už nepiju.

Karel A jak budeš psát? Vždyť nic jiného neumíš.

Vojtěch Budu psát.

Karel Bez slivovice?

Vojtěch Budu ji vyrábět. Ty mi budeš radit a já to všechno obstarám a bude nejlepší a bude fajnová a bude moje a já už nebudu popíjet, já budu jenom nalévat a pozorovat až do té doby, než se do ní někdo nezblázní tak jako máma do tebe. Táto, to bude krása.

Karel Krása, že...

Vojtěch se začne smát.

Karel Co se směješ, chceš facku?

Vojtěch Ne, jenom mi přišlo, že je to všechno skvělý fór.

Písnička „Vtip“

Posledný vtip

Povídal mi přítel Karel skvělej vtip
Snad ho ani nejde nějak pokazit
Tenhle fór
Vědět dřív
Tak s ním budu u žen lehce vítězit

Řeknu si ho ráno ještě v posteli
Jistě potom vstanu celkem veselý
A můj dech
Najde břeh
Kde svůj smutek nechám neděli

A když potom přijdu třeba na úřad
Budou si chtít kolegové zarejpat
Divnej pán
Vždy jen sám
Můžu je tím vtipem odbourat

Když je večer přijdou dávné pocity
Mám ale svůj vtip a dobře ukrytý
Usínám
Smíchem sám
Neb ten vtip je v tom že tu nejsi ty

Pár dni jsi pryč v tichu bloudí strach
Zbyla jenom vůně v našich peřinách
Má to být
Hloupý vtip
Že nás oba čeká jenom krach

Každýmu se stane v letech nebo dřív
Že sám zkazí i zaručený vtip
No když je čas
Zkusí zas
Člověk se rád směje je takovej tvor

KONEC